

Capítol 1
No, sí, també, tampoc

—No.

«No» és una paraula una mica lletja per començar una aventura. De fet, «no» és una paraula antiaventura. Però és, justament, la paraula amb què comença aquest llibre.

—No —va repetir la Rose Arrow, la directora del diari.

A què treia cap aquell «no»?

La periodista April Eye havia proposat un reportatge per publicar a *The New York Arrow*. Va teclejar a la seva màquina d'escriure Underwood

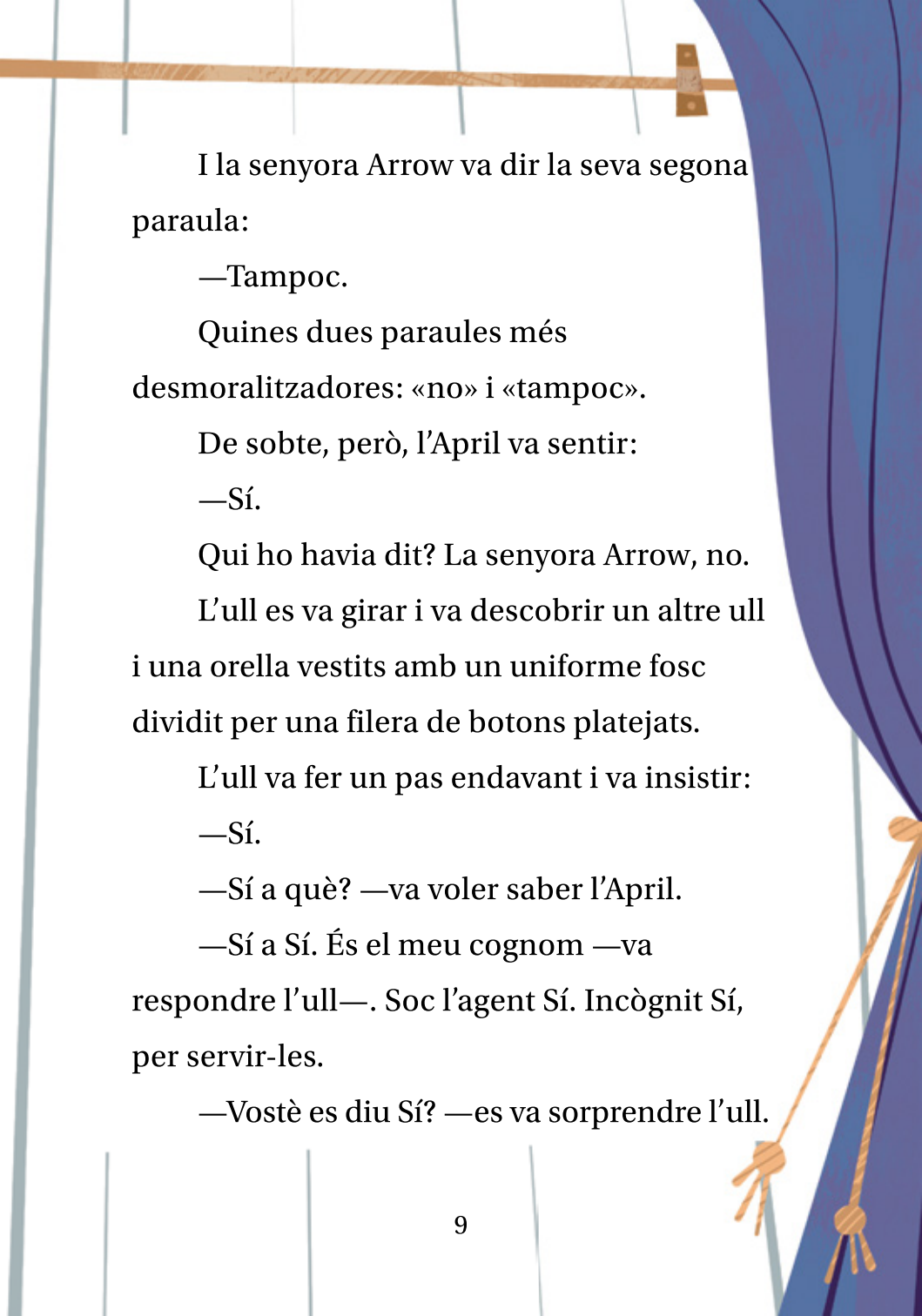
el següent títol: «Inventors que milloren el món».

I en veure'l, la senyora Arrow va dir: «No».

A la senyora Arrow li agradaven les notícies fletxa. Notícies amb moviment, intriga i perill. Pel que semblava, la notícia que proposava l'April la trobava avorrida.

—I si trobo un invent que es bellugui molt de pressa? —va preguntar l'April—. Un invent fletxa?

I la senyora Arrow va dir la seva segona paraula:

—Tampoc.

Quines dues paraules més desmoralitzadores: «no» i «tampoc».

De sobte, però, l'April va sentir:

—Sí.

Qui ho havia dit? La senyora Arrow, no.

L'ull es va girar i va descobrir un altre ull i una orella vestits amb un uniforme fosc dividit per una filera de botons platejats.

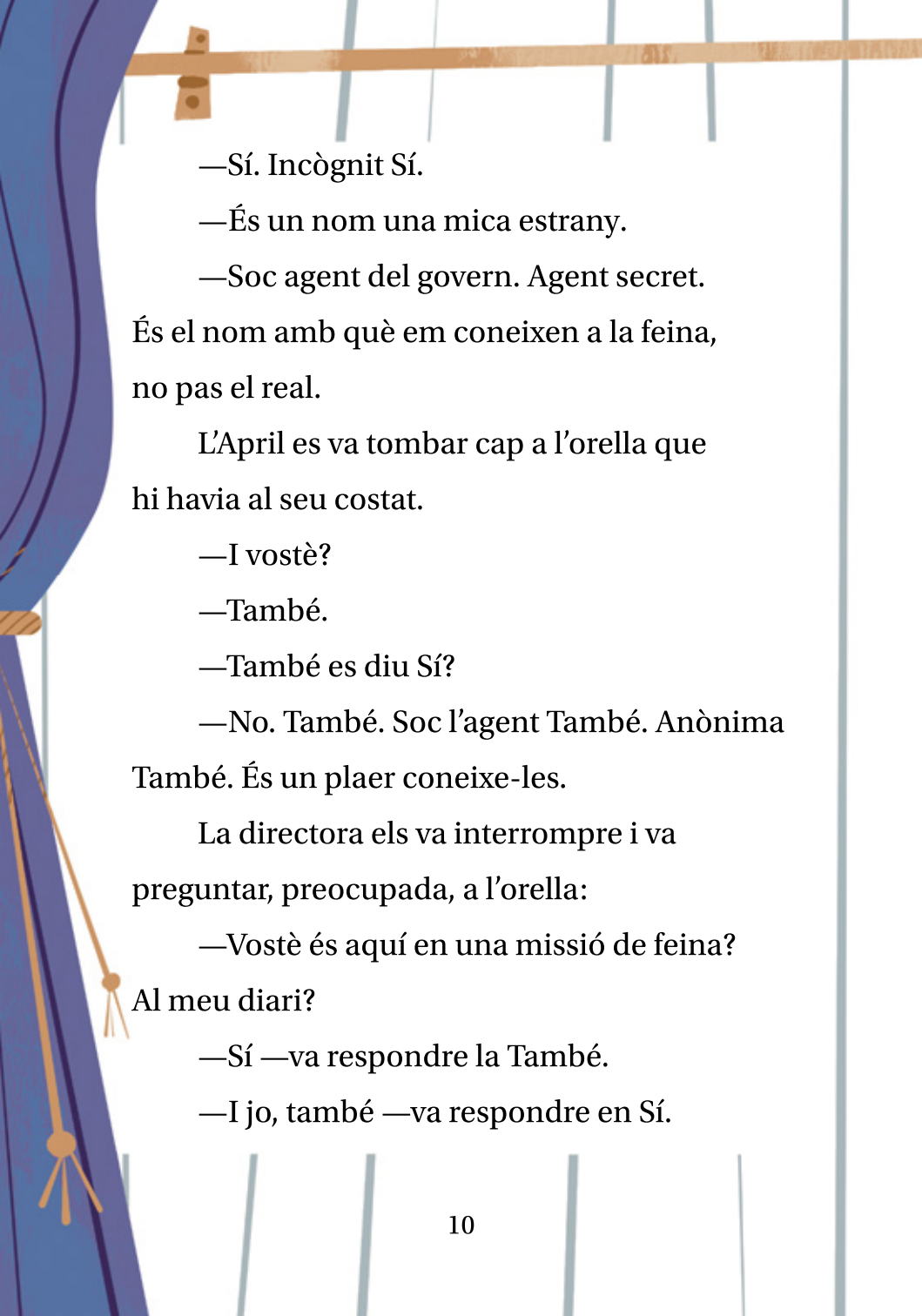
L'ull va fer un pas endavant i va insistir:

—Sí.

—Sí a què? —va voler saber l'April.

—Sí a Sí. És el meu cognom —va respondre l'ull—. Soc l'agent Sí. Incògnit Sí, per servir-les.

—Vostè es diu Sí? —es va sorprendre l'ull.

—Sí. Incògnit Sí.

—És un nom una mica estrany.

—Soc agent del govern. Agent secret.

És el nom amb què em coneixen a la feina,
no pas el real.

L'April es va tombar cap a l'orella que
hi havia al seu costat.

—I vostè?

—També.

—També es diu Sí?

—No. També. Soc l'agent També. Anònima
També. És un plaer coneixe-les.

La directora els va interrompre i va
preguntar, preocupada, a l'orella:

—Vostè és aquí en una missió de feina?

Al meu diari?

—Sí —va respondre la També.

—I jo, també —va respondre en Sí.

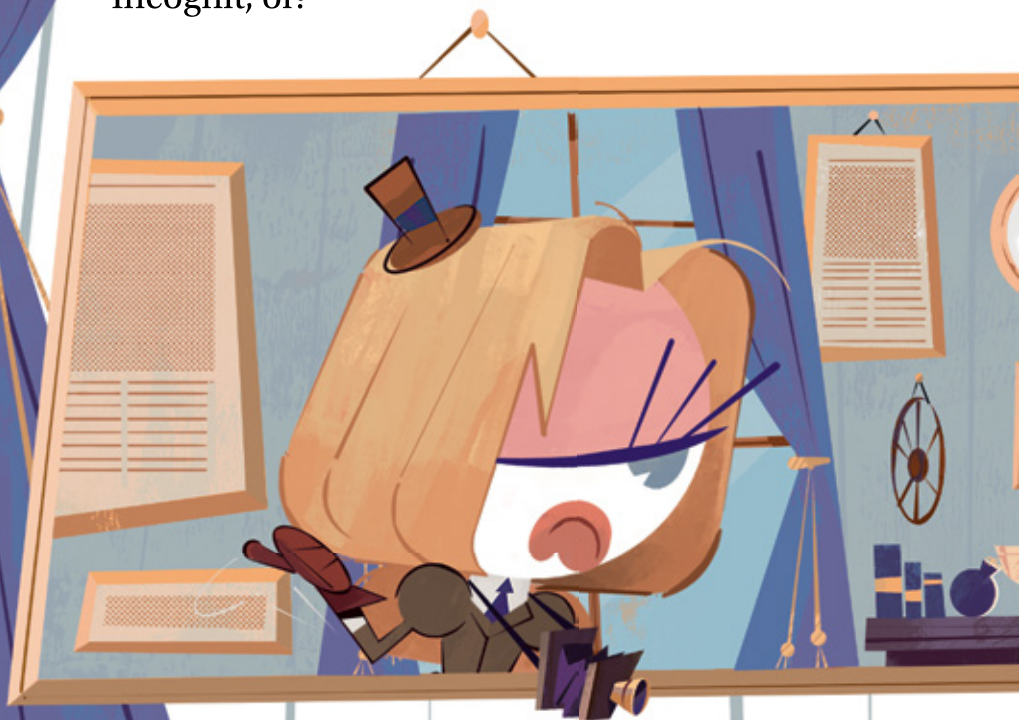

L'April estava confusa. Tot plegat començava a ser una mica embolicat. En un no res havien passat de les paraules «no» i «tampoc» a «sí» i «també».

—Ens agradaria que col·laboressin amb nosaltres en una missió —va explicar la També—. Una missió d'incògnit.

L'April va assenyalar l'ull:

—Una missió seva? Ha dit que es deia Incògnit, oi?

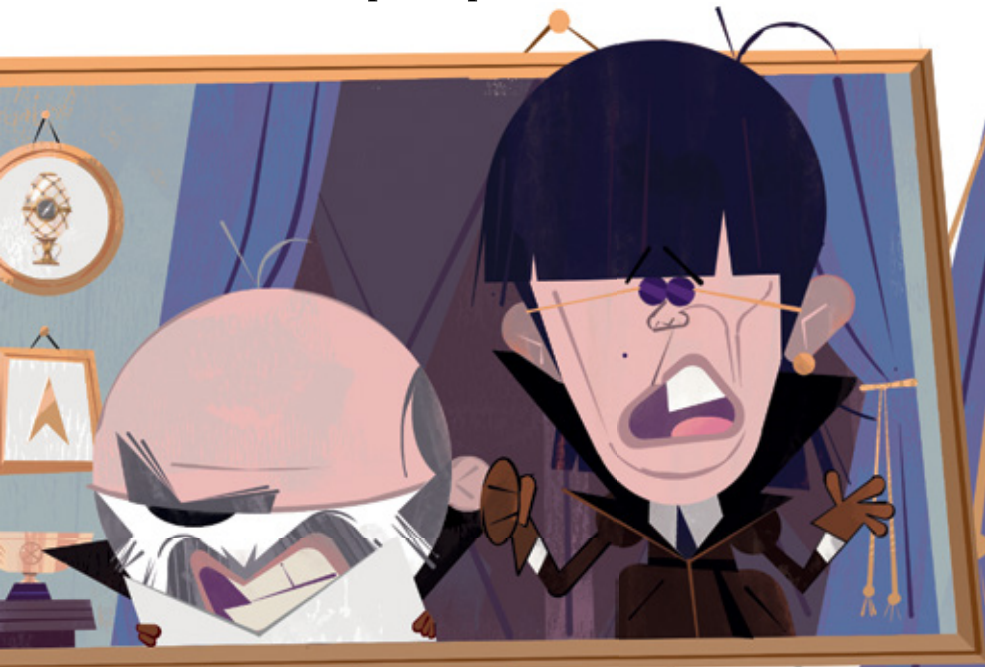
—Sí. És una missió meva —va respondre l'ull—, però també és de la També.

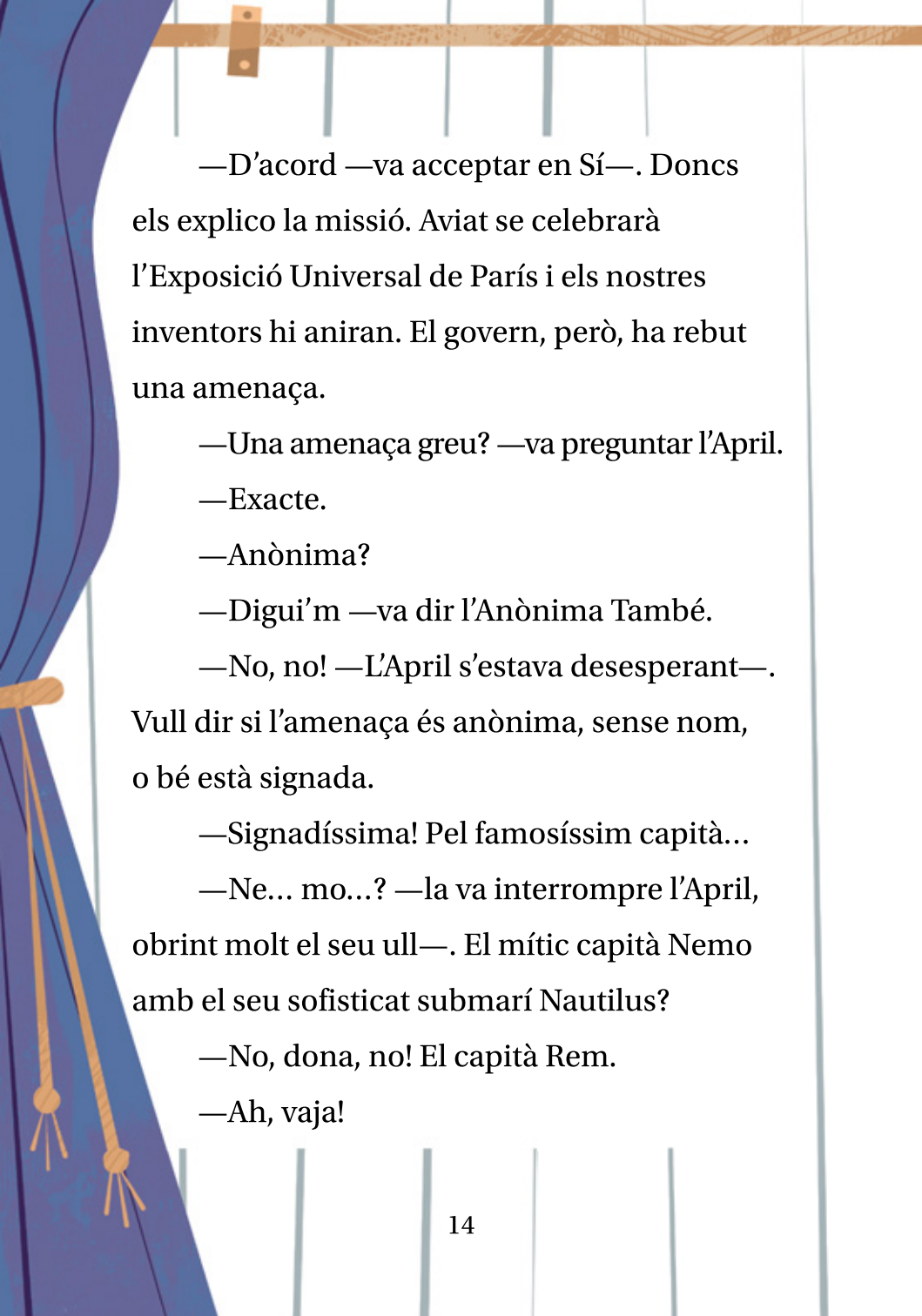
—I també és una missió d'incògnit —va afegir l'orella—. És a dir, ningú no en pot saber res. Això és el que vol dir la paraula «incògnit». Ho ha entès?

—Sí.

—Digui'm —va dir l'ull.

—No, perdoni, no l'estava cridant a vostè —es va disculpar l'April—. Només he dit «sí».

—D'acord —va acceptar en Sí—. Doncs els explico la missió. Aviat se celebrarà l'Exposició Universal de París i els nostres inventors hi aniran. El govern, però, ha rebut una amenaça.

—Una amenaça greu? —va preguntar l'April.

—Exacte.

—Anònima?

—Digui'm —va dir l'Anònima També.

—No, no! —L'April s'estava desesperant—.

Vull dir si l'amenaça és anònima, sense nom, o bé està signada.

—Signadíssima! Pel famosíssim capità...

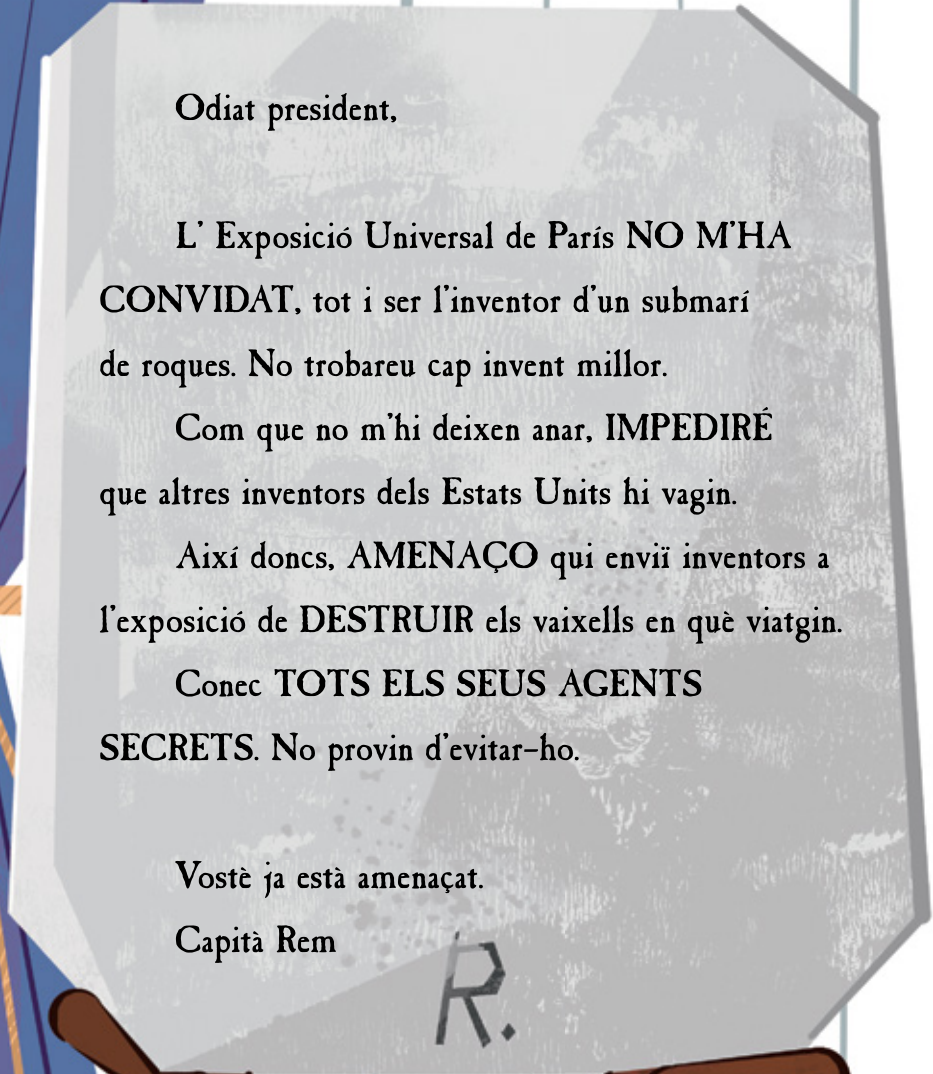
—Ne... mo...? —la va interrompre l'April, obrint molt el seu ull—. El mític capità Nemo amb el seu sofisticat submarí Nautilus?

—No, dona, no! El capità Rem.

—Ah, vaja!

—I no és gens sofisticat. És una mena de cavernícola marí. Té un submarí fet de roques i branques, i un rem gegant amb el qual destrossa els vaixells. És un salvatge. Aquesta és l'amenaça que han rebut tots els governs:

Odiat president,

L' Exposició Universal de París **NO M'HA CONVIDAT**, tot i ser l'inventor d'un submarí de roques. No trobareu cap invent millor.

Com que no m'hi deixen anar, **IMPEDIRÉ** que altres inventors dels Estats Units hi vagin.

Així doncs, **AMENAÇO** qui enviï inventors a l'exposició de **DESTRUIR** els vaixells en què viatgin.

Conec **TOTS ELS SEUS AGENTS SECRETS**. No provin d'evitar-ho.

Vostè ja està amenaçat.

Capità Rem

R.

—Com pot ser que conegui tots els agents secrets, si són secrets? —va preguntar l'ull.

—Ens va veure amb el seu periscopi.
A la reunió anual d'agents secrets —va respondre l'Incògnit.

—La reunió no era secreta?

—No —va dir en Sí.

—I no anaven disfressats?

—Tampoc —va dir la També.

—I es pot saber què volen de nosaltres? —va preguntar la Rose Arrow, desconfiada.

—Demà hi haurà la presentació dels inventors al port. Des d'allà viatjaran fins a París en vaixell. Nosaltres no hi podem anar, el capità Rem ens coneix. És millor que hi vagi un periodista.

—Pot ser perillós anar al port? —va preguntar la directora.

—Sí —va dir en Sí.

—I viatjar amb els inventors en vaixell?

—També —va dir la També.

—D'acord —va acceptar la senyora Arrow—, hi anirà l'April.

I l'ull no va dir ni sí ni no, ni també ni tampoc. Va parpellejar, sorpresa. De sobte, tenia una missió. Havia de cobrir una notícia...

UNA NOTÍCIA PER A L'APRIL EYE